

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Ady Endre: A magyar tanítókhöz
Baranyi Ferenc: Ebszor
Bodó Csiba Gizella:
Egy Földön, együtt...
Fövényi Sándor: Zászlóm
Kamarás Klára: Emlékmű
Lelkes Miklós: Hol vagy, Tavasz?
M. Laurens: A végső nyomor
Nagy Antal Róbert: Afrika halála
Ódor György: magyar-ország
szeretlek
Utassy József: Zúg március

2. oldal

próza, versek

Albert Lóricz Márton:
Egymáshoz futnak
Arany Tóth Katalin: Sodródásban
Bokros Márta: Kaleidoszkóp
Csepeli Szabó Béla: Szülőföldem
Debreczeny György: tűz vagyok
Dobrosi Andrea: A Senkihez...
G. Ferenczy Hanna: Ami nincs
Kaskötő István: A vén rapper
Király Gábor: A szegek
Kolev András: Vihar
Köves József: Kérdés
Nógrádi Gábor: Béresék tehene
Nyakó Attila: Kulisszák mögött
Péter Erika: Visszapillantó tükör
Pethes Mária: Imádság
Ricza István: Fárad a hang
Rózsa András: tétova számvetés
Szegő Judit: Napraforgó
T. Ágoston László:
Vadon termett szabadság
Tiszai P. Imre: Odüsszeuszal
Verasztó Antal: Egy csésze kávé

3. oldal

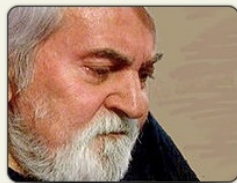
mikroszkóp

Lehoczki Károly
Zavaros üdvösség
vers

4. oldal

klasszikusaink

Utassy József

Utassy József
Zúg március

Én szemfedőlapod lerántom:
kelj föl és járj, Petőfi Sándor!
Zúg Március, záporos fény ver,
suhog a zászlós tűz a vérben.
Hüvelyét vesztí, borong a kardlap:
úgy kelj föl, mint forradalmad!
Szedd össze csontjaid, barátom:
lopnak a bőség kosarából,
a jognak asztalánál lopnak,
népek nevében! S te halott vagy?
Holnap a szellem napvilágát
roppantják ránk a hétszer gyávák.
Talpra, Petőfi! Sírodat rázom:
szólj még egyszer a Szabadságról!

Ady Endre

A magyar tanítókhöz

Itt volna hát a szent, a várt Szélvész,
Tespedit tavat mely fenéig zavar?
Alázását ki oly bűnösen túrte,
Lázad hát már az Élet alágyúrtje,
A tanító, a legrabb magyar?

Gyűjtatott lelkek víg mécsesének,
Ott, hol Sötét ül várost és falut
S hol eped fényért cellák milliója,
Magyar sivatag magyar tanítója
Rabok között rabként senyvedt, aludt.

Bús ébredők! a naphoz az arccal,
Pusztul ez ország s az idő repül
S kik hivatatok vezérül a népnek,
Ne maradjatok gyáva csócseléknek:
Úri gázságok jobbágy óreül.

Ha itt a Szélvész, szivet elébe,
Ha itt az óra, verjen hangosan:
Szélvész verte, szép, nagy szivekre vár itt

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Eprekert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmok útján
Kamarás Klára: Letenyi fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula
Kamarás Klára

Megjelent
Kamarás Klára
Pünkösdi kenyér
című új kötete
Infó itt >>>

Johannes Brahms
Tragic overture
The Anaheim Symphony Orchestra
Martin Sieghart

Egy sötét ország, melynek páriáit
Nem mentheti már, csak szélvész-roham.

S ha itt van már a szent, a várt Szélvész,
Köszöntjük ezt a zárka-nyitót.
Lelkünknek fényét ezer éve orzák,
Kapja meg végtén szegény Magyarország
A szabadító magyar tanitót.

Lossonczy Tamás: Kék titok.

Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczi Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Áoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

elfeledettek
archivum

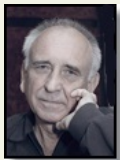

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
Ebsors

*Ezért a népért úgyis mindegy,
Ebsorsot akar, hát – akarja.
(Ady: A hőkölés népe)*

Hát csak nyaljátok boldogan
kegyelmes lábait uratoknak!

Érjétek be a konyha szögletével,
s fel se merüljön bennetek,
hogy emancipáltabb társaitok
a nagyszobában tanyázhatnak
szinte családtagként.

Érjétek be az odavetett csonttal,
s a viláért se gondoljatok arra,
hogy tekintélyes darab
illetne titeket
húsából is a nyúlnek,
mivel ti értétek utol
s kaptátok el a nyakát
a hajtóvadászaton.

S ha csontot törve pattogna az ostor:

Bodó Csiba Gizella
Egy Földön, együtt...

Flamingók és medúzák,
Arányos testben, pompás
Szürke marhák szarvaira tűzve
Égi világ csillagos zászlaja;
Az állatoknak is itt van otthona!
Lehet, hogy csak gyűszűnyi térben,
Lehet, hogy száz mesét ringató
Tengerfenéken, lehet fák hegyén,
Barlangszáj-csendben,
Együtt kell éljünk e földi rengetegben!
Úgy kapták ők is, ahogy az ember;
Jókedvűn alkotott szerelemben,
Évmilliók lassú forgásában,
Egymás közelében félőn, vagy bátran,
Vadászón, vagy vadászottként éden vadonában.
Földi otthonunk oly csodás terve
Kinek felfoghatatlan a képzelete,
Milliárd színt és formát adott,
Mindünknek rendelte; ez legyen otthonod!
Együtt, egymás mellett, békében lakjatok,
E kék csillag hajlékban albérlőim vagytok!

ámítsátok magatokat
az „ebcsont beforr” ostoba közhelyével.

Minden csont beforr ugyanis,
nem csupán az ebeké,
no de, miért kell eljutni,
túrni a törésig?

A leghunyáskodóbb kutya is
képes harapni,
ha úgy hozza a sor.

Ti nem is vagytok
igazán ebek.

Birkáknak mondanálak
inkább titeket.

Fövényi Sándor
Zászlóm

A Szerelem legyen

piros, mint csattanó
csók a szájon.
Piros, mint a hajnal
az ébredő tájon.
Piros, mint cseréptető,
ami óvja a házat.
Piros, mint a vér,
mely bennem lázad.

A Szabadság legyen

hófehér, mint repdeső
ünnepi ing.
Tiszta, mint apám szava,
ki rendre int.
Bölcs-fehér, mint becsületben
ezüstölt fej.
Édes-fehér, mint az elsőre
sírt anyatej.

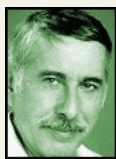
A Tavasz legyen

zöld, mint lomb a fákon.
Zöld, mint ruha
a szomszéd lányon.
Zöld, mint az
ébredő mező.
Zöld, mint szemem,
ha kérlelő.
Zöld, mint a fű,
mely sarat zavar.

Íme Zászlóm,
így vagyok Magyar.

Nagy Antal Róbert

Bp. 2015. május 18.

Ódor György
magyar-ország szeretlek

na, most mondd
hogy szólásszabadság
mikor kiszerezték a hangodat
na, most sírjál
farsang idején
mikor tetőre hág a hangulat
na, most íj csúnya verset
amikor szólnod nem lehet
a rímekből úgysem jön
mint szádból, a büdös lehelet
na most, hogy szegény maradtál
egy szép gazdag országban
nem telik minden nap
jogtisztá gatyára
nem reklamálhatsz
ha ezért hetente beázol
a díszmagyar rasszista
rühesség elgázol
na, most beszélj
mikor körbekerítenek
és még a galamb is
felülről letojva szeret
ha egyedül maradsz
hülyén és korhadtan
ha a „kedves barátaim”
undorral olvasnak
ha nem lehet kiirtani
testedből a rákot
ha már megvarrták
nylonból a hullazsákod
mikor a pigmentjeid
ráncosan leöregszenek
meg kell vened az orvosnál
minden hátralévő heted
na most mondd, hogy
magyar ország szeretlek
mikor az újjgazdag tetvek
kilóra megvesznek
na, most mondd, hogy
magyar ország szeretlek
mikor itt már többé
nem számítasz embernek

Lelkes Miklós
Hol vagy, Tavasz?

Kakukkfű illat emléke a tájon..
Hol vagy, Tavasz, álmot ébresztő Álom?

Hol vagy, fényvizek tükréből kinéző,
kéklő égbolt arc, csodát hívó, kétlő?

Hol vagy, Idő, Te, égő szemű Ének,
zöld zengése szél hozta Messzeségnek?

Afrika halála

varjú károg a fehér nap alatt.
 a gyömszölt elmém szétszakadt.
 a felvélőmben megkérgesedett titok,
 a szörnyű éhség kopogtatja hárttyás szemét.

Vézna anya öleli reumás bébijét,
 a szörnyű éhség kopogtatja hárttyás szemét.
 Millió csontfej, vérhastól ügető belek,
 legéppuskázott, rothadó néger gyerekek.
 Fehér kantárral noszogatót napi segély,
 már megdőglött mind az összes: elmúlt a veszély.

Kamarás Klára Emlékmű

Szobor a téren. Egy szegény paraszt.
 Szabadságot várt, békét és vigaszt.
 Karját a fényre tárja, vagy legyint?
 Múlnak az évek. Becsapják megint?
 Koszorúzták már balról, jobbfelől,
 már nincsen szónok, akinek bedől.
 Ki nincstelen, annak minden hiába,
 csak négyévenként veszik emberszámba.
 Gyűlhet köré szép ünneplő tömeg,
 ő csak legyint... Remélem értitek!

M. Laurens A végső nyomor

(a létező mély-szegénység)

Képzelt kenyere héját, álmában a szegény,
 cuppogva, kéjesen, fog-nélkül nyáladzva nyalja;
 már a hús emléke se jut rá hosszú évek óta,
 csekélyke csont is pusztán a kérges tenyér,
 mely még álmában is, féltő görcsben tartja.

Hol vagy piros Szépség, vágyaddal? Hajnal
 felnő majd benned, virágdiadallal?

Hol vagy, Te, Táj, mely olyan régen várod:
 hegyeidre üljenek óriások, -

Gondolatok? S hogy jöjjenek a Tettek, -
 gyermekei másik történelemnek?

Hol vagy, Csillag, szép jelképek Királya?
 Ki jót akar, nélkülöd olyan árva!

Jöjj, Istene elárult vörös vérnek,
 hozz ítéletet, pusztulást, mely éltet,

hozz építést, melyben Lélek a lélek,
 csak értelmes munkát ad szívnek, észnek,

s becsületet munkálkodó kezeknek,
 s öklök csapását álnok érdekeknek!

Most, nézd, e Jelen középkori hitben,
 s trónusán szennyes, bűn-fekélyes isten,

ki szolgává tett tudóst és tudatlant!
 Pokol károgás telít minden katlant,

völgyet, hegyet.. E középkor világa:
 Isten nevében Isten káromlása.

Jöjj el, Tavasz! E hitvannya lett népnek
 mondd a szemébe a sok bűnt és vétket!

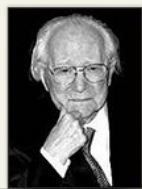
Mondd a szemekbe, bátran: - Gyáva szolgák!
 Itt meggyalázott szó lett a Szabadság,

gúnyná az erkölcs, - nincs érték, mi drága!

Mivé lett a múlt: Petőfi Hazája?!

(2016)

a vendég

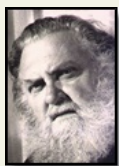

László Tamás
 festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Csepeli Szabó Béla
SZÜLŐFÖLDEM

1924-2013

1.
Nagy, kavargó ég, szálas, szürke gyárok:
itt kélt fel íme, lángoló Napom.
A gyárkémények roppant búzaszálak
füstvert mezőkön, párás tájakon.
Nem vonz el innen se tenger, se róna,
havas bércekért nem cseréllek el:
anyámról zúg a Duna sűrű sodra,
s a rőt tüzekből apám énekel...
Mennyi verejtek, könny és vér iszapja
dőlt köveidre küzdő városom:
sztrájkok, háborúk, véres forradalmak
éneke, láza csap át tollamon.
Mintha életünk minden hídja, útja,
rajtam - szememen - ívelődne át,
s bennem őrizné mélységes-mély kútja,
enyhet ígérő álmunk italát,
mely úgy csillan fel múltból a jelenbe,
mint esőtócsás utcákból a fény,
s mintha arcát a jövőbe emelve
az ifjúságom nevetne felém...

2.
Erdész Ferit, jó kamasz-cimborámat
hogyan is feledném? S a többi fiút?
Mind itt tolongnak bennem, mint az árnyak,
megnyitva versem, mint a kertkaput.

Az első lányka, Asztalos Katóka,
csöpp fonólány volt, szőke és szelíd,
estéknént térdén fodrot vert a szoknya,
s én felszítottam tiszta tüzeit.
Mint erős indák szívemet befonják
lefejtethetlen ölelő karok:
vidám munkások, lányok és anyókák
társa, kedvese, hű fia vagyok.
Nincs örömöm a múltból csak a csókok,
s a jó barátság apró lángjai,
ha egy-egy pohár bornál elborongok
kinyílnak sorsunk indavirágai...

Ó, Szülőföldem, szabad, kusza tájam,
itt kél és nyugszik lángoló Napom,
ölelj magadhoz életben, halálban,
s röptsd magasba szárnyaló dalom!

Csepel, 1950

Király Gábor
A szegek

Emlékszem, mikor hazajött apa
előbb a gubát akasztotta fel,
aztán mosoly, – megjöttem mama!
Odajön hozzám és felelem.

Aztán semmi se érdekel.
Mert aztán nem jött haza.

Csak néztem az oltár felett a
Krisztust, szólt a kórus dala,
de nem a csuklójából csorgó
festett vér fogta a szemem oda,
hanem a rozsdás vasszegek,
melyeken ott függeszkedett
apám rossz kabátja
és anyám utcai köntöse,
hogyan az Úr Krisztus meztelen
teste és csurdé fájdalma
középen összeérve takarva legyen,
mint az én kiskabátom
otthon a középső szegen.

G. Ferenczy Hanna
Ami nincs

1926-2007

A március sem olyan, mint régen,
olyan idegen és annyira más,
a felhők szürkén úsznak az égen
és a kertek ölében
késik a rügyfakadás.

A régi utat kutatva járom,
fent hívogatóan zeng a harang,
a régi melegre, fényre vágyón
megyek, csodára várón -
árad és zúg az a hang.

De a templom sem olyan, mint máskor,
már semmi sincsen a régi helyén,
idegenek a szobrok és a képek,
régibű emlékek
integtetnek felém..

Kóruson is másképp énekelnek,
már nem a régi ismert dallamot,

Dobrosi Andrea
A Senkihez...

Nincs, kihez írjak, írok a Senkihez.
már magam sem tudom, minek, és mi ez
a megfoghatatlan erő, mi hajt csak,
s bátorít egyre, melletted kitarthatok.

De soraimnak te vagy az otthona,
nincs prés, mi nyomjon: hagyd abba mostoha,
léttipró, egyke. Legyek elfeledve,
legyek bezárt, magányos, árva lepke

szárnyatlan, legyek illúzió, rabja
önmagamnak, a kényszer átharapja
fogával a semmit, mint eb megragad,
szükségem bevonz, ahogy mágnes vasat.

Választottam, te Senki, de imádoztam,
legalább te halld meg, ha felkiáltok,
engedj magadhoz, ne taszíts el. Hallod?
Szívem vöröslő, tengerben korallak.

Rózsa András
tétova számvetés

így
nyolcvan fölött
a félelem belém költözött
mi van
ha végleg leragad szemem
magával ránt-e
a búzós végtelen
és új csillagokhoz sodor
míg fenn nem akadok
messze
valahol
a végtelen tüskés rácsain
hol megszűnnek mindörökre
kusza álmaim
és mint a kötélre terített ruha
belezuhanok
önmagam rút ráncaiba

2016. február 10.

Bokros Márta
Kaleidoszkóp

Mackóval, babával játszottam,
képeskönyvem lapoztam,
színes labdával labdáztam,
s valódi varázsos mély-arany
volt az udvaron a fény
a nyárfa s diófa tövén.

gyertyák is oly sápadtan remegnek,
jácintok sem lehelnek,
felém édes illatot.

Bennem itt is gyilkos, téli fagy dül -
még meddig fog a bűvölet-bilincs ?
és szívemre rémült, béna csend hullt -
mért keresem, ami elmúlt
ami elmúlt, ami nincs.

Verasztó Antal
Egy csésze kávé

Lehet, nem is pontosan olyan volt az a lány, gondolta Balázs,
de az emlékezete ragaszkodott hozzá, hogy annakidején
kőkényszemű lány hozta a kávékat az asztalukhoz. De hát az
ember élete már csak ilyen, mire észbe kap, akkorra már az
emlékezete is kezd bizonytalanná válni. Végül is senki sem
találkozhat össze fiatal önmagával valahol séta közben.

Akivel Balásznak találkája lesz, az – akárcsak néhány éve -
most is délután hatra fog jönni, csak előbb átöltözik. Ha majd
megérkezik, akkor mi is részei leszünk ennek a kávéházi
terasznak, örömködött Balázs, majd gondolatai újra
visszaszöktek a már mögötte lévő időbe. Az emlékeiben lapul
kávéháznak az ajtaja fölé akkor még az volt egy fatáblára festve:
Cafenea.

Tovább a teljes szöveghez>

Kaskó István
A vén rapper

Úrgháton megszülettem
világ csavargója lettem
Szár az érből békát fogtam
óceánban lubickoltam
Volga vizén csónakáztam
Nebraskában hegyet másztam
Békéscsabán lázadoztam
Torontóban napot loptam
Angyalföld meg New York city
hogy ez a világ milyen kicsi.
Halleluja, halihó

Hull a hó a Himaláján
az a csúcs még várhat én rám
Ha megérem a száz esztendő
megmászom a rusnya tetőt.

Csindaratta bum, ka-bum...

Kolev András
Vihar

Szürke a fény, közelít a vihar, s belereszket a sétány.
Dermed a zaj, s hol a bokrok alatt feketednek az árnyak,
földre hajol, s köpenyét kiteríti a parton a bánat.

Kaleidoszkópban láttam csodát,
mintából mintába fordultak át
a színes mozaikok. Nahát!
Életünk is így vált formát
egy állapotból a másikba érve,
napról napra, évről évre,
amíg csak élünk mindig remélve.

Lossonczy Tamás: Színvihar.

T. Ágoston László
Vadon termett szabadság

Amint kilépett a börtön kapuján, bizonyossággá vált benne az a kízó balsejtelem, ami az utóbbi napokban gyötörte. Baromság — nyugtázta magában. — Mi az, hogy az utóbbi napokban? Több mint fél éve nem jött el a beszélőre, meg a leveleire se válaszolt. Volt már ilyen máskor is, nem szokta mellre szívni a nő szeszélyeit. Majd megbékül a maga kenyerén. Ha nem, kap egy-két fülest, és észhez tér. Hmm... Pedig milyen szép, hosszú leveleket írt neki...A Sanyi, a cellatársa segített a fogalmazásban. Ő érettségizett gyerek, még verseket is diktált a levélbe. Például olyanokat, hogy „te vagy az én mennyországom, életem és halálom, nélküled a levesem is sótlan.”

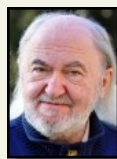
Tovább a teljes szöveghez>

Köves József
Kérdés

E köznapi névvel
ismertségedért meg kell küzdened,
ha vágyod, hogy mindenkit elérjen
a műveidbe rejtett üzenet.
De hányan vannak, akiknek fontos
amit gondolsz e kusza világról?
Ha feldőlsz, lesz-e olvasó aki
Emlékszik rád s bármiért hiányol?
Kinek írsz hát? A papírlapon túl,
homályosan, szürkén szállong a köd,

Támad az ég, s haragos, szilaj ostora csap le a tóra,
s elszomorodva a kék, odavész tarajos habok árján.
Dörren a menny, továtúnik a csend, s beborítja a völgyet
könnyeit öntve a földre az ég, zuhogó zokogással.
Hízik a tócsa, s a fürge patak nekilődul a parkban,
hol komoran nehezőlnek a berkenyefákon a lombok;
s úgy kesereg nyöszörögve a kőrís a lomha homályban,
mintha pokol tüze sújtana vágyva temetni világot.

Nógrádi Gábor
Béresék tehene

Ne féljetek, szomorú kisdiákok,
kik a Rákóczi úton láttatok
imbolyogni a vágóhíd felé:
az életünkől csak egy perc a vég.

Ti ihattatok Béresék tejéből,
finom túrójuktól ehettetek.
Én voltam az!
Hogy taglózhatna le
az ezer volttal áramló halál?
S mit ettem én?
Nem füvet ott, Muhi mezeje mellett,
hol megütközött Béla s Batu kán
hada ezerkétszáznegyvenegy tavaszán?

Ők lettek én, s ti rajtam át megint ők,
és így tovább...
(Ez nincs a tananyagban!)

Arany Tóth Katalin
Sodródásban

Otthontalan magányod
szeretetért reszket,
vad szelek tépáznak,
hideg eső áztatja a tested.

Én zuhanok – te távolodsz,
a lét lassan szétfolyik.
Talán lesz még, ki helyettünk
éli meg az álmok vágyait.

Tizai P. Imre
Odüsszeusszal

Kötözz az árbochoz, ravasz Odüsszeusz,
hogy elhízott szirének énekét meghallva
morajló tengerárba ne csobbanjak,
Bacchustól lopott borod töltsd ónkupákba,
holmi elrabolt királynőket felejtünk,
férfiként lustuljunk,
és kortyoljunk ízes, tavalyi napsütést!

s nem tudhatod, van-e bármi élet,
az ólomból rótt barázdák mögött.
Mégis vallani kell, akkor is, ha
sokak számára név te nem lehetsz,
azért a halvány reményért, hogy majd
talán egyszer egy könyvmoly felfedez.

Debreczeny György
tűz vagyok

Karácsondi Imrének, kollázs verseiből

pléhből volt a pléd a fekhelyen
alatta altass kedvesen
most nem jut eszembe más
mert melléd ülni nem volt gesztusom

lovak mellett itt a mában
pléhből volt a pléd
a szalmában
s az idő repedt fazeka felnyerített
*

minden alom
és minden szerelem

ezt már szeretem
*

két szemedén árpa
érik már a búza
domború a blúza

özvegy vagyok
szalma

tűz vagyok
a kazalban

Péter Erika
Visszapillantó tükör

Mint gépkocsi fénylő tükre
nézzük, ami lemarad,
hátunk mögött mélység, hegycsúcs,
rom és kastélykert szalad.
„Ne nézz hátra, jön a farkas”-t
játszunk: behunyjuk szemünk,
egyenest megyünk a falnak,
s féltjük bárány-életünk.

Nyakó Attila
Kulisszák mögött

Két papucsállatka amőbázott a csap
tövén, míg alattuk kése száradt ketchup,

Szegő Judit
Napraforgó

Nem forgok többé a nap felé,
Kényszerének háttal állok.
Önállóan élem létem,
Vezényszóra nem vegetálok.

Árokparton ellenállok némán,
S nem veletek tűröm rendetek.
Gondolataimat szélbe kiáltom,
Hogy hozzátok is elérkezzenek!

Pethes Mária
Imádság

Legyen meg a Te akaratod, én Hű Társam,
ebben az ingoványban, miképpen
a hitegetésünkre kitalált mennyben,
azonképpen itt a földön is.

Buja színeket talál ki önmaga vigasztalására
a nyár, mert gyümölcsseit a vihar, még hibátlan
lombú fák alá rázza. Az égen érett sárgabarackok
a csillagok. Mélykék kútba zuhannak, ahogy

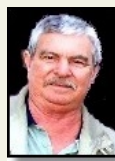
mindenki, akinek sorsa véges. Hű Párom, legyen
meg a Te akaratod távol a nagyvárosok kárhatalától,
amik káros sugárzásukkal megzavarják a madarak

tájékozódó képességét. Ízületeinkben eszelős idő
dilatál, de ma valahogy mégis vakmerőbben
hiszünk a kőtörő hullámok erejében.

Albert Lóricz Márton
Egymáshoz futnak

Mint a kisfiúk,
egymáshoz futkosnak a nagyfiúk.
Kikönyökölök az ablakon,
s hallom,
hogyan zsugorodik
a távolság
a fővárosok között,
és az emberemlékezet.

Ricza István
Fárad a hang

Most, hogy elérkezik éppen

s fél csüggedt hurkabél, valahol dél iránt
lekoz mált tepsiben várta a kézilányt.

Birsalmasörbettől bambára részegült
gyümölcsle gy körözött, majd zuhanórepült
a kompozíció bal alsó sarkába,
ott verdes azóta unottan, nagy kába

mozaikszemekkel. Pár néhai homár
páncélcsonkjainál, egy snájdig svábbogar
épp lábait mossa. Asztalrészől társa
nézi. Készül a nagy összemáskálásra.

Közben az ötödik karika is megett,
a vesztes feladta, megy, osztódik egyet.
Tudják, a nyitókép, még a kezdő sorok
versünk elején, de hopp, a konyhasarok

árnyából egy cica! Mily kecsesen lépdél,
randevúra készül Egerentyúnével.
Bár ő még nem tudja, benn a lyukban kajál.
Valaki csöngetett. ~~iai, csak nem a KÖJÁL?!~~

a hetvenharmadik évem.
Nem tudom azt, hogy idén,
érik-e azt, amit én?
Kellene írni ilyenkor,
bár kimerít az ilyen kor,
lelkem azért fiatal,
s készül a vers vagy a dal.

Meglehet az, hogy időnként
visszafogom magam önként,
mert bizony ám maszatol
néha ma már az a toll.
Fárad a hang, ami csengett,
jobb, ha megőrzöm a csendet,
még ha csupán fura, vén
nagyapapa is vagyok én.

Lehoczki Károly

Zavaros üdvösség

Szívem! –
 ébredezik a reggel
 konvektorpattogással
 teáskanna füttyüléssel
 WC zúdulással
 zuhany surrogással
 januári homály szivárog át
 a redőny résein
 harangoznak hét óra van
 lödd be az okostelefonod
 fontos lehetsz
 s a térképes applikáción
 jelöltesd a pozíciód
 Szívem! –
 új napod útvesztőjében
 képzelj
 elnavigál hozzám
 nem csak a kukásautó csoszog el
 a házunk előtt csörömpölve
 unottan felzabálva a fagyos szemetet
 idekanyarodsz te is
 beállsz demens szomszédasszonyom
 papírdoboza mögé az udvarban
 "Betegszállítás – hagyják szabadon!"
 pingálta ki
 már alig olvasható
 megroggyant szétázott
 senki nem rúgja odébb
 nem hajt át rajta
 beparkolsz közvetlen elé
 vagy mögé ahogyan mások
 így képzeled? –
 no és? –
 kid leszek akkor én? –
 lakásod ösvényein tévelyegve
 a csillárig púpozott kacathegy
 tetejébe hajítanál? –
 nyolcvan kiló egyben

szürcsöld a kávéd merengve
 tegnapi hócsaták cipőd nyomát
 ne töröld fel a járólapon
 miért éppen ma tennéd? –
 tavaly zsákmányolt hosszú
 kötött sálad tekerd a nyakadra
 rá kabátod gallérjára
 kövérkés állad alá
 és lassacskán indulj el
 köhécselő Annácska unokád
 könyvelőd
 fellebbezésedet istápoló
 ügyvéded irányába
 útba ejtve a szakrendelést
 mert a szíved megdöbbenve kalimpál
 ezen az egészen
 a misére be szoktál kukkantani? –
 Isten sem kegyetlenebb énnálam
 és megrögzött gyűjtögető
 valami félelmetes a kupleráj
 amit összehordott
 szerintem imádja a Balaton szeletet
 tőlem is jobban
 ráadásul megengedheti magának
 hájas vén öregnek képzeletű úgymond
 mindenki
 próbáld meg tutira elfogadja
 látod szavakat cibálok elő
 mi kerekedik ki belőlük? –
 én magam? – te? –
 hétfőnek nevezett hétköznapunk? –
 lassan hóvirágok hajtanak a
 kertekben
 hajolnak hétrét
 majd kiegyenesítik a hátuk s csak
 szomorú nyakukat lógatják
 ez itt az én turim

azt mondják az Ecseri úti
 a legkomfortosabb
 másik munkahelyre
 vagy a régire behunyt szemmel
 összegyűrt lelkünket lehuppantjuk a székre
 közmunkában csákányoljuk a jeget
 ami a holnapi meleg frontban
 magától elolvadna
 mélézunk
 hadd verje más is
 zöld-sárga mellényünk messzire virít
 elijesztve a tekinteteket
 új feleséghez oldalazunk
 gyereket nemzünk idegennek
 tovaröpítenek a gépek innen
 a testünket
 vagy csak a kacatokba belefáradt
 szellemünket
 a valóságon túlra ahol te is
 azt képzeled létezem
 s állítod akár együtt is megfordulhatnánk
 bitek és bájtok erdejéből
 bögő szarvas és ünő kiváltva
 Szívem! –
 lötytyintsd a kávéd zaccát
 muskátlid alá és
 indulj hát
 fordítsd rá a zárat magad mögött
 a zsebedből halássz elő egy
 konyakos meggyet aranysárga
 sztaniolját hajítsd a villanyóra szekrényébe
 nem lógsz ki a sorból
 ha piálnál vagy füveznél
 toxikománia
 abúzus
 ilyesmi volna a diagnózis
 pedig csak éldegélsz
 skizofrén ám az anyátok! –

majdnem ingyen
kinyalhatja a kilós bolt! –
és betakarnál a népi mintás
ágyterítővel amit Debrecenben
voltál képtelen otthagyni
már csak fölém fér
puszi
a rongy
jó puha melegít – vigasztalnál
húzd fel a redőnyt Szívem! –
a kifehéredő szürkesség
játsszon el retinádon

figyeled? – váratlanul előrángatom
belőle
a tavaszt is
hiába
szól a rádió odaát már
zökken az ágy ahogy összerakják
beindul a délelőtt
beindul az év
beindulsz és beindulok
nekigyürközőnk akadozva
majd felpörögve arrébb hajtunk
mintha amott jobb lenne
mel ~~hál~~ hálni

hát nyomasd! –
így marad ez már örökre
tekingess a járdán
a volán mögött
s ha berepedt lámpájú Suzukiddal
átcsúszol a szembe sávba de
éppen nem jön ott senki pillanatra
gondolj rám
majd mosolygok
mert ennyi pont elég
a zavaros üdvösséghez.

Lossonczy Tamás: Fájdalom és Remény.

Utassy József

Vihar előtt a réten

Lenyúlt egy villám a földre,
karjába kapta a csöndet.

Szemet húnyt az ég, de látták
s beleremegtek a nyárfák.

Körben, a dombokon túl,
hét harang bronza kondul.

Sürög a szél s a boglya
laza fonatú kontya

kibomlik lobogva-égve
s szálanként szédül az égbe.

Tépik a lovak a hámot.
Mennydörgés. Kalap kóvályog.

Reccsen a karja egy gallynak
s ráfeketednek a varjak.

Fűz alá futnak a lányok,
szoknyájuk suhog a szélben,

s a dombok hajlatából
utánuk ered a zápor.

Első év

Örökíts meg, Történelem!
Állok falum fölött.
Kezemben kis rög énekel:
pacsirtabarna rög.

Keleti szél fúj. Reng a rozs.
Lüktet kezem kalitka-ökle.
Ne sírj, mert gazdád megtapos:
rög, te pacsirtabarna rög, te!

Fejem fölött, az égi freskón,

1951

Itt ül a suszterájban.
Egy barna tölgyfalócán
sültkrumplit sózogat. Kint
nagypanyhú csillaghó száll.

Csizmák fényébe bámul.
Hallgatja, mit beszélnek
a pipával parázsló
parasztok: – „Nem, nem élet,

nem élet ez. Sanyargás!”
Szívük üres. Üres, mint
fejük fölött a padlás.

Itt ül a suszterájban.
Gyermek. Nincs szava. Hallgat.
Mit is tehetne mást még?!
Csináljon forradalmat?

Csak ül a suszterájban,
s egy barna tölgyfalócán
sültkrumplit sózogat. Kint
nagypanyhú csillaghó száll,

szél fúj, sötétedik, és
a hófüggöny mögül már
dereng a drótkerítés.

A Nagy Szavak körútján

Lézengek itt, a Nagy Szavak körútján.
Surrog a szél, szikrásodik hajamtól.
Ünnep van, május, térzene, piros pad.
A park összes petúniája harsog.

S én lengek itt hófúvásos fehérben,
elhagyatva, csattogón, mint a zászlónk.
Nagy hóvirág szemem lassan kinyílik
Segesvárnál, Abdán, Balatonszárszón.

átlányegül a nap: tüzes trón.
Elsőnek én harapok Györgybe.

S mert húsa szén, fekete-forró,
pörgök, mint örült napraforgó,
s az égbe váglak: rög, te rög, te!

Monológ a pódiumon

Maradtál volna a felvégben inkább!
Nem perzselné talpadat most a szószék.
Palócföldön porosodó faludban
pofozkodnál az asszonynakvalóért.

De már kölyökkorodban elkötöttél
kapufélfátoktól egy sárga kancát:
sörényeset, keselylábút, s azóta
nyargal, vágdat veled a nyugtalanság.

A csodaszarvas igazságot űzöd.
Verejtékes vágtd a micsoda hajsza!
Ha el nem éred, érte fogsz kimúltni.
Ha meg eléred, úgylehet, miatta.

Az értelmet szolgálnád közlegényként,
s íme, már a vak is ujjal mutat rád:
olyan fényesre nyűtt, lassan lobot vet
testi valód becses felén a nadrág.

Huszonnégy évgyűrű szorítja szíved.
Elég ahhoz, hogy a világnak úgy vallj:
maradtál volna a felvégben inkább,
palócföldön porosodó faludban.

De jaj, taknyos kölyökként elkötötted
kapufélfátok mellől azt a kancát,
és egyre beljebb csal a rengetegbe
az iramló csodaszarvas-igazság.

Hát hajszold csak rendületlen, s amíg élsz:
lába nyomát a világerért se hagyd el!
Mit vesztel, ha egy-két maszkos bitang majd
a legfénylőbb csillag-ágra akaszt fel?!

Életrajz

Egy pillanat rögzítése

Szoknyád alá szalad a szél,
csókolja combod, térded,
s ott, ahol állsz, a járdaél
föl-föltündöklöklik, és egy

sereg csupaszem kis kavics
sarud körül ragyog, örül,
boldog most mind, hogy nézhet,
les a kirakatablak is,

mögötte rúzsok, krémek
tolongnak, s gondolatban
fut, fut, habosan fut feléd
egy dundi babaszappan!

S tűntetek itt! A Nagy Szavak körútján!
Nem tud mit kezdeni velem a rendőr,
mert nem öltem – úgymond: parancsra! – senkit,
s verejtéket sem sikkasztottam elvből

édes hazám (vagy a magam) javára.
És nem fuvaroztattam úgy az eszmét,
hogy a gazda a légyzenés küszöbről
rávillantsa a nagypofájú fejszét.

Csak ácsorgok a Nagy Szavak körútján!
A kirakat csörren tekintetemtől.
Az árak bércein el-eltűnődöm.
Belátni onnan multam és jövőmdm.

Zörgő csontváz-apám itt jár előttem!
Bukdos, selymek örvényében fehérlik.
És közénk áll a Nagy Szavak körútján,
ha vállon ver egy veterán Vezércikk.

Kacsingat rám a Szőke Optimizmus!
Övé jövőm. Vezesd hozzám, te sétány!
Kifordítom zsebeimet, mosolygok.
S a lampionmellű ringyó odébb áll.

Föl a fejjel: bimbós rakéta pattan!
A standokon súlyos ponyvák duhognak.
Ott árulják a Megtért Bumerángok:
a jó békét s az üde szóvirágot.

HÉT KRAJCÁR AZ ÁRA MINDEN CSUPORNAK!

Szárszó

József Attilának

Én vagyok itt a legszomorúbb fűz.
Zöld zokogású.
Én vagyok itt az eső.
Én ragyogok, nem a nap.

Nincs egy árva szavam.
Csak a pontért jöttem a sínig.
Mert ez az én jussom!
Hazám: a mozdony alatt.

A szerelem szélén

Légy a szerelem szélén is bátor:
szeress engemet, Horváth Erzszi!

Mert a lebillent mérlegű ágyon
nincs többé játék.

Már fiam is csak a hinta álom
lengeti hozzád.

Sorsom örökség: tág a világom,
szűk Magyarország.

Mit akar itt ez a kéz a számon?
Csillagi csöndet emberi tájon?!

Hogy ami fáj, szótlantul fájjon?

Tündér ámulat vesz körül.
Egy kisfiú kezéből
fülig-pirult-szemérmesen
tovalibeg a léggömb.

S hogy megtorpan egy nénike!
Valaha szép volt. Szőke?
Rád néz, aztán a semmibe:
maga elé tűnődve.

A hírlapos, ki tudja jól,
hol ölt ma bicska, bomba...
egy árva szót se szól. Figyel:
lélegzet-visszafojtva.

S a szél, a kis szoknyavadász,
diadaltól ragyogva
elsündörög. Nyomában egy
szájtáti tökmagocska.

Lossonczy Tamás: Hullámtörő.

Október

Rothadt rózsák a kertben,
deresen, megdermedten,
rothadt rózsák a kertben.

Ősz fű leng, minden kihalt, vén,
te pompázol csak, krizantém,
ősz fű leng, minden kihalt, vén.

Szél ama suhanc-sírokat
ölelgesd, becézd, simogasd,
s csókold, aki ott sírogat!

Mert fakítja forradalmad
fényét, ki hallgatván hallgat,
fakítja forradalmad.

Ünnepek ünnepe: tüntess,
ha kell, hát bitangot büntess,
tüntess, Október, tüntess!

Költő vagyok én: magyar költő!

Csak ami szívemen tollászkodik,
az röpül el az én számról.

Szeress engemet, Horváth Erzsi:
légy a szerelem szélén is bátor!

Majd összeterelem kis családom,
aklok melege szobánk belengi,
s tested fűvére, én édes párom,
kicsapom tíz ujjam legelni.

Csak légy mindenk szélén is bátor,
és szeress engem. Horváth Erzsi!

Öreg vers

Vezet egy ösvény, ballagok,
csönd van, lihegek, hallgatok.
És föl-fölnyögnek a havas fák!

Nap süt, de szemem nem ragyog:
Levert forradalom vagyok.
Hol vagy, én tündérem, Szabadság?!

Torkig vagyok

Elég,
elég volt,
elég volt a hallgatásból,
a dögletes hallgatásból elég volt,
elég,
elég,
elég.

Undorodik tőlem a föld,
csillagokat borzong az égbolt,
a dögletes hallgatásból elég,
elég volt.

Nekem a nyár is csak temetés már,
a határ hatalmas, fekete cinterem,
ahol a napraforgó kandelábereit
oltja ki sorra a lebukó Nap.

Hát álljatok elő az óriás
alkonyatban:
hitem megrontói,
ezerszer átkozottak,
ti leprások,
dögevők:

sorakozatok föl itt,
a szíнем előtt.

Gyere,
te kibiztosított-bomba-fejű,
ha te csak egyet kacsintasz,
levegőbe röpül a bölcsőde
dadástól,
asszonyom hajzata leég,
melle lecsöppen.

Világ vagánya

Itt állok f e l p o f o z v a
Kitiltva. Lefokozva.
Mellemről potyog az érem.

Nincs kedvem csúszni térden!
Vagyok a világ vagánya.
Vállamon iszonyat árnya.

Árulás ezüstje nem kell!
A nap: ingyen is fölkel.
Írok hát igazat árván!

A hold a hangulatlámpám.

Magamnak írok

Mit bánom én, ha olvassa, ha nem
verseimet a Nyájas Olvasó!
Magamnak írok. Nem csábít siker.
Átlényegít az ég alatt a szó.

Tudom: hazudni nem hazudtam.
Minden betű ragyog.
Arany sisakot hord a tollam,
s fényes gondolatot.

Fiamhoz

Hát munkásember lettél, kisfiam!
Látod, üzentek általad a gének:
a föld alól a nagypapák, a dédek,
az őssejtig vissza megannyian,
mert munkásember lettél, kisfiam.

A munka mindig nehéz volt nagyon.
Gondolj csak a roppant piramisokra,
tenger verejték ontatott miatta,
de áll büszkén, az idővel dacol;
a munka mindig nehéz volt nagyon.

Ám nélküle mi lenne, mondd, veled?
Lopnál, csalnál, talán embert is ölnél,
hóhért állítana mögéd a törvény,
gyötörné szívemet a szégyened.
Mi lenne, mondd, mi lenne így veled?!

Az idő ajkán mosoly ül, mosoly.
Elmúlásunk értelme itt a munka.
Csak a hűtlen halál hagy majd magunkra.
Mindegy, hol élsz, falun vagy városon:
az idő ajkán mosoly ül, mosoly.

Légy büszke rá, fiam, hogy dolgozol!

Ellenedre is

Mondottam volt néked egykor:
ne várd meg,
amíg felnövök,
mert én megöllek,
meggyilkollak,

Hát mibe higgyek én,
mibe higgyek,
ha a szabadság angyala
szembeköpvé,
s törli arcát zászlókba,
lobogókba,

rejtj szégyenét fiam elől,
mert dög a jövőendő.

Hát mibe higgyek én,
mondjátok,
mibe higgyek?!

Énekeljek elégiát az égett hús
szagáról?

Ó, Giordano Brúnó,
és ti,
ragyogó boszorkányok,
drága elődeink a lángban:

immáron minden sejtünk sikolt, sajog.

Világ!
Torkig vagyok veled.

Torkig vagyok.

Fohász

Istenek istene,
mit nem adnék érte,
ha léteznél,
ha volnál:
térdedre ültetnél,
fölibém hajolnál –
istenem,
istenem,
de boldog is volnék,
ha lennél,
ha volnál!

De nem vagy.

Szökik arcomról a mosoly,
hervad,
háta fordít
hitem is:
cserbenhagy.

Dideregek hiányod
hidegében.

Pillámon a könnycsepp
megfagy.

Szemem tábortüzénél

Vagyok, aki vagyok.

Nagy két szemem
tábortüzénél
ragyog, aki ragyog.

kiszögezek a temető kapujára,
hadd csócsálják húsodat a hollók,
hiszen te hajcsár vagy,
hajcsárok hajcsára,
legszebb játékaimba belerontó,
gondolataim gengsztere lettél,
anyám!
te,
vagy valami ahhoz hasonló.

Ó, hogy utáltalak,
hogyan megvetettelek,
isten a megmondhatója:
bőr focit akartam,
bőr focit,
rúgni a Holdba,
hadd rezegjen
a csillagok hálója,
de te mindig is alant jártál,
új permetezőgépre vágysz,
új kádakra
meg új hordókra.

No de álljunk meg egy szóra!

Ellenedre is felnőttem annak,
mivé az istenek akartak,
szellemem nagy lángra csavarták:
költő lettem,
vakmerő fiatal,
kit nagy ívben elkerült
az otromba dicsőség,
s a durva diadal.

De nem ácsingóztam rájuk,
szentigaz,
csak ültem versem tábornokánál,
virrasztottam a hajnalt,
a vigaszt.

Első könyvem fogadtatása

Anyám,
ilyenkor másutt estélyt adnak,
pezsgős,
parádés,
pazar díszvacsorát:
te meg a földhöz vágod
könyvem,
és rikácsolod,
hogyan szarsz a költészetemre.

De jól van ez így,
talán jól van ez így,
vak Istened is bólint
barbárságodra,
hiszen neki édes mindegy,
kit állítok szonettetem talapzatára:
téged-e
vagy őt,
aki a mennyekből rondít a világra.

Hasonlítotok ti nagyon,

De csak az lobogjon,
de csak az ragyogjon,
ha kinek énnélkülem is
ragyognia van ok!

Vagyok, aki vagyok.

Agyam dzsungelében
sejtelem,
kőd,
titok.

Ám én a nagyfényű fagyban,
fönn,
a csillagos magasban is,
árvácskát nyitok.

Vagyok, aki vagyok.

Öreg,
magányos,
őszezüst ember,

kinek megmosta lábát
a Tenger,
kinek megmosta lábát
A TENGER.

1989

Jött rám ez a rút esztendő,
hozott bánatot, keservet.
Szent Sebestyén teste sem volt
barbár nyíllal átalvertőbb –
jött rám ez a rút esztendő,
falnál fehérebbre festett.

Meg-megálltam séta közben,
néztem magam elé hosszan,
mormoltam a szót, mint imát,
azt hihették, megbomoltam,
honnán is tudhatták volna:
hallgat engem fiam holtan!

Jött rám ez a rút esztendő,
és ithagyott kiraboltan –
Jóskám, vágd az Úr szemébe:
én egy költő fia voltam,
ki nem trónusod cselédje,
de testvér a csillagokkal!

lobogótok a Deákné-vászna,
abba törlitek kezeteket,
de orrotokat is abba fújjátok,
dudálva,
mint hajók a ködben,
hos:

Bűntudat

Hű maradok, örökre hű tehozzád:
„A dallam nem változtat szövegén.”
Legombolom zászlóul szőke szoknyád,
fakóra szívta úgyis már a szél.

De nincs zászló, és lobogó sincs szentebb,
megcsókolom fényittas szövetét:
szeretlek és szeretlek és szeretlek,
bűneim gyöngysora fölizzik, ég.

Mert vétkeztem én ellened, de hányszor!
Erőm ha van, csupán a bűntudat.
Hisz azt sikerült benned megaláznom,

ami fenségemen is túlmutat.
Igen, lehetne Istené e pár sor,
de hogy kezdjem előlről az utat!

Korom madarak

Rigók,
füttyösek,
drágák,
március madarai,
ti vagytok az én testvéreim,
ti fagyúzóok,
árvák,
kikelet fekete lángjai,
korom madárkák,
ám ha üt az óra,
fütyülni sohase gyávák,
ti vagytok az én testvéreim,
hisz titeket is
március tüze jár át,

s ha moccan a rügy,
kiszakad torkotokból
a fütty,
a fütty,
a fütty – –
téltemetőok vagytok,
forradalmak hírnökei,
ti,
ti,
március madarai,
színarany csőrűek,
ti vagytok az én testvéreim:
hazámhoz,
Európához hűek!

Az írásról

Vallató vagyok én, vallató.
Nekem kifecsegi titkát a tenger,
megmutatja mélyét a tó:

Iszonyú lesz

Ó, nemcsak én,
jaj, nemcsak én,
elmúlik egyszer minden,
megfeketedik majd a fény,
haldoklik tó és tenger,
homokba fulladnak folyók,
partjukon gyászfák zörögnek:
íme, a világ, világod!
Öröknek hitted, öröknek.
Iszonyú lesz a bosszú itt,
a bosszú iszonyú lesz itt,
mert nem kell a Földnek az
élet,
nem kell,
nem kell
és nem kell,
megúnt bennünket a bolygó,
csillagi parancsra sújt,
ver,
hiszen millió éve nem volt,
nem volt egyetlen perc sem,
amit ne vont volna gyászba:
kőbalta, lándzsa, fegyver!
Iszonyú lesz a bosszú itt,
mert a Földnek:
az élet nem kell.
Kapkodhatsz akkor, szép fajom,
rakétád a hóben rád ég,
összekunyorodik az út,
a Hold pirosra vált épp,
nem enged el: megöl a Föld,
fekete bölcsőben ringat,
a mostoha úrből sem int
egyetlen árva csillag:
tankjainkhoz törpítetted
gyönyörű álmainkat.

Pillanatképek

Zúdul a hólé.
Riadalom a völgyben.
Kerteket önt el.

Bozsog a pázsit.
Kökörcsint méh csókolgat,
kisliba ásít.

A rét csöndjére
kitergetett vásznak
szinte szikráznak.

Kakas meg sas küzd.
Szalad, kiált a gazda:
„Üssed a gazt, üsd!”

Fogtam egy gyíkot,

vallató vagyok én, vallató.

De vádlott is leszek, vallatott.
Ám a színarany csönd obulusával
nyelvem alatt csak hallgatok.
Vádlott is leszek én, vallatott.

Az írás számomra gyötrelem.
Temérdek éjfél és megannyi hajnal
verejtéke vall csendesen:
az írás gyönyörű gyötrelem.

Csáky szalmája

Ne keltsetek nagy riadalmat:
Csáky szalmája ím az ország.
Tudhatjátok már: mi a gyarmat.
Világgá hírelik a morzsák.

Szorong a sok kirakatablak,
a bábukat mind megmottozzák,
az utca zeng, a lárma zaklat:
csörömpöl egész Magyarország.

Sajog a fényben ezer kardlap:
láttok ti még itt forradalmat,
forradalmat.

Elsóhajtott sorok

Öreg vagyok,
fáradt.

Ámulom a felhőket,
az egek karfioljait.

Utánzat minden,
utánzat.

Sóhajtsd ki bátran:

nincs semmi eredetiség
ebben a vadonatódon világban!

Lehet,
így ülök most egy csillagon,
körmölöm mását ennek a
versnek,
vélem hallani tollamat,
serceg.

Micsoda percek,
herceg,

s milyen szomorú vers ez.

Isten kitüntet

Íme, mit vetít elem az álom:
a halálom.

Barátaim, a dalra merészek
messze néznek.

de nem vittem messzire.
Úgy vert a szive.

Zengj, békakoncert!
Vidítson szimfóniád:
bánat öl, gond ver.

Harmat a bokrot,
füvet és fát megeste.
Altass el, este!

Koponyám távlata

Szédelgek az utcán,
az est rámomolt.
Koponyám távlata tébolyít,
a hold.

Lenni vagy nem lenni,
hamletül vizslat,
röntgenez tetőtől
talpig egy csillag.

Mit válaszolsz neki, mondd?
Azt, hogy magyar vagy?!
Nem értik a múzsák
értelmét szavadnak.

Légy hát egyetemes,
titokzatos, konok,
mint a fény szemedben,
s ajkadon mosolyod!

Zengi és gyalázza Istent

Immár betöltöd minden időmet,
fókuszába rejtett a pillanat,
úgy állok itt, megszeppenve tőled,
mint kisfiú a rengő híd alatt.

És nyújt feléd három kavicsot markom,
Szemem lesütöm. Fejemet lehajtom.

Öreg vagyok, hunyorog rám tüzed.
Unlak! És megvetem világodat:
ezt a kontár munkát, e fércművet!
Ha van dilettáns, akkor az te vagy.

Kellett neked agyagból gyúrni embert!
Fegyvert csókol asszonya helyett, fegyvert.

Magad képeére formáltál uram:
vérengző vagy te is, ragadozó!
Nézzük egymást hosszan, szomorúan,
végül kiserked ajkamon a szó:

TARTSD MEG SZENTHÁROMSÁGODAT MAGADNAK!
Tagadlak és tagadlak és tagadlak.

Egy csillaghoz

Ágak között bujdosó csillag,
de jó, hogy vagy – de jó, hogy itt vagy,

Lélekharangok bongnak, csendülnek:
Isten kitüntet.

Dohog magában: ellenem voltál,
minden éneked egy antizsoltár,

de te voltál,
tetőtől talpig te voltál!

Aki e drámát rettegi régen:
az feleségem.

Ő nem sír-rí, őt rengeti a gyász.
Mindene egy mozdulatomra vigyáz.

Eljegyzik majd a csillagi körök,
mert ő is örök:

Ő is örök.

Erzsikém!

Neked kaszálnom kellene a rózsát,
mert te vagy itt a tisztesség, a jóság:
neked kaszálnom kellene a rózsát!

Álmomban olykor hetvenhét harang szól,
és megkondul az ég is messzehangzón:
jaj, meg ne halj! riadok föl. S te alszol.

Szívemből már kihalt a vágy, szorongok.
Hozz Erzsikém, bánat ellen piros bort,
és játssz velem, bolondozz és bolondozz!

Ha meghalunk, büszkén halunk meg. Halkan,
ahogy elhal a gordonkán a dallam.
Elmúlásunk ünnep lesz. Halhatatlan.

Egyszerű ez!

Te az időnek dolgozol,
én az időtlenségnek.
Te asztalomra bort hozol,
s én dalba írlak téged:
te az időnek dolgozol,
én az időtlenségnek

Digitális Irodalmi Akadémia
© Petőfi Irodalmi Múzeum • Budapest • 2011

te ágak közt bujdosó csillag!

Neked kiönthetem a szívem:
állsz panaszom előtt mezítlen.
Hogy örülne, ha volna Isten!

Szemem fényedre kitárt ablak,
ötvenhat éve szólongatlak,
agyam ötvenhat éve faggat.

Ki vagy te, mondd, te diadalmas?!
Tűz vagyok én, tomboló halmaz.
őrizem álmodat, hogy alhass.

De jó, hogy vagy – de jó, hogy itt vagy,
te ágak közt csavargó csillag!
Hajnalodik. Földem kivirrad.

Mese születésnapomról

Hol volt,
hol nem volt,
talán egy csillaghajításnyira innen – – –

Álmaimban ma is visszafáj még
a szülőrés szorítása.

Tavasz van, suhogó, gyönyörű kikelet,
sárga híreket kiáltoz dombon az aranyeső,
pici rügyek, bimbók bombái robbannak,
és szinte velem együtt születnek meg a pöttöm,
ráncosarcú, csecsemő levelek.

Komoran, barnán
fölbúg a völgyben a vasgyár szirénája,
mert vasárnap is zabál a kohó,
fálnak a kemencék.

Piros egek ejtőernyőjén hullong alá a Nap.
Apám a Kapcához címzett csehóban féldecizik,
ragyog, fizet fűnek-fának, rázzák a kezét,
és hátbaveregetik jól a barátok.

Mi meg mamácskával melengetjük egymást,
dörmöckölöm két kicsi öklömmel a mellét,
mohó vagyok,
világra éhes:

szájam szegletén kibuggyan,
alácsorog apró arcomon
az anyatej.